

ku zajištění své pohledávky proti Úvěrnímu ústavu. Jest tedy přenesení směnek biano indosamentem neplatné, ježto takovéto plnění má v zápětí neplatnost celého právního jednání jakožto smlouva, která se přiči zákonnému zákazu (§ 879 obč. zák.). Nehledíc k tomu, že již zajištění pohledávky staré jest zákonem zakázáno za dobu trvání příročí, má žalobáním směnek pohledávka žalobkyně proti Úvěrnímu ústavu býti uspokojena, což rovněž jest nedovolené. Právem proto strana žalovaná uplatňuje, že nelze se domáhati směnečného závazku, jenž byl způsobem přičícím se zákonu na žalobkyni přenesen. Při tom nijak nepadá na váhu, že námitka tato nebyla uplatňována v námitkách v třídení lhůtě ku vznesení námitek, poněvadž na neplatnost jednání musí býti vzat zřetel z úřadu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle zjištění odvolacího soudu měla dovolatelka za Úvěrním ústavem počátkem roku 1933, tedy před povolením příročí Úvěrnímu ústavu, pohledávku 36.000 Kč a žádala od něho buď její zaplacení, nebo krytí, po případě doplnění krytí, čemuž Úvěrní ústav vyhověl, zaslav jí dne 15. dubna 1933 ke krytí dlužného zůstatku sporné směnkou a dovolatelka je přijala k zajištění své pohledávky. Odvolací soud právem shledal v tomto převodu směnek neplatné jednání po rozumu § 5 (1) zákona ze dne 10. října 1924 čís. 240 sb. z. a n. a § 879 obč. zák. Předpisy zákona čís. 240/1924 sb. z. a n. jsou právem velícím a jest k nim hleděti z úřadu, a není proto překážkou, že žalovaní výslovně v písemných směnečných námitkách nenamítali neplatnost převodu s ohledem na povolené příročí.

Odvolací soud náležitě také dolíčil, že námitku neplatnosti, pokud se týče nicotnosti, mohou žalovaní uplatňovati proti dovolatelce jako indosatáře, a stačí dovolatelku odkázati na příslušné důvody napadeného rozsudku, jež nebyly vyvráceny vývody dovolání.

Čís. 13532.

Záznam zástavního práva pro převodní poplatek nemá v zápětí, že promlčení převodního poplatku zůstává přerušeno, pokud záznam nebyl podle § 45 knih. zák. vymazán.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, R I 455/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice eráru převodní poplatek v přednostním pořadí. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že nepřikázal eráru v přednostním pořadí převodní poplatek. Důvody: Stížnost jest oprávněná, neboť z exekučního spisu se zjišťuje, že platební rozkaz o převodním poplatku byl vydán dne 7. prosince 1927, že dne 20. února 1928 pro tento poplatek bylo zaznamenáno právo zástavní a že dne 10. srpna 1931 k spravení záznamu byl vykonán vklad zástavního práva. Převodní poplatek požívá sice podle § 72 popl. zák. ze dne 9. února 1850 čís. 50 ř. zák. přednostního práva zástavního, toto

však se promlčí podle § 14 nař. min. fin. ze dne 3. května 1850 čís. 18 ř. zák. (viz čl. III uvoz. zák. k ex. ř.) ve třech letech ode dne, kdy poplatek podle platebního rozkazu měl býti zapraven. Toto promlčení přerušuje se jen, bylo-li použito zákonných donucovacích prostředků k vymáhání poplatku. Záznam stal se dne 20. února 1928 a tímto dnem začala běžeti nová tříletá promlčecí lhůta, t. j. až do 20. února 1931, vklad zástavního práva byl vykonán teprve dne 10. srpna 1931, takže toto zástavní právo pozbylo výsadního pořadí a požívá nyní jen běžného knihovního pořadí (rozh. čís. 5314, 9314 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle zákonných předpisů v napadeném usnesení uvedených přerušuje se promlčení přednostního práva pro poplatky z majetkového převodu, užije-li se zákonných prostředků k vymáhání poplatku. Takovým prostředkem jest i zajištění erárních pohledávek záznamem zástavního práva (viz rozhodnutí čís. 6123, 7999 sb. n. s.). Podle § 38 písm. c) knih. zák. nepotřeboval záznam spravení a zajištění převodního poplatku stalo se účinným knihovním jeho zápisem, takže tímto dnem začala běžeti nová promlčecí lhůta pro přednostní právo, která skončila se dnem 20. února 1931. Nelze proto přisuzovati takovému záznamu výjimečný právní účinek v tom smyslu, jak činí stěžovatelé, že promlčení zůstává přerušeno po dobu, pokud záznam nebyl podle § 45 knih. zák. vymazán.

Čís. 13533.

Exekuci zabavením živnosti hostinské a výčepnické povinného a propachtováním této živnosti i s koncesí nemůže třetí odporovati podle § 37 ex. ř. z důvodu, že zabavená živnost i s koncesí byla mu před povolením exekuce povinným propachtována, nebyla-li pachtovní smlouva, již se třetí dovolává, správnímu úřadu ke schválení předložena a jím schválena.

(Rozh. ze dne 12. května 1934, Rv I 215/34.)

Žalované byla proti Josefu F-ovi povolena exekuce zabavením živnosti hostinské a výčepnické, kterouž povinný provozuje v domě č. p. 21 v Z. na základě koncese ze dne 4. srpna 1922 a propachtováním této živnosti i s koncesí. Žalobkyně domáhala se podle § 37 ex. ř. výroku, že tato exekuce je nepřípustná, tvrdíc, že jí ke koncesí a hostinci s inventářem přísluší právo výkon exekuce nedopouštějící, ježto žalovaná spolu se svým manželem (povinným) žalobkyni smlouvou ze dne 5. května 1928 propachtovala hostinec s inventářem, živností hostinskou a výčepnickou a všemi budovami za roční pachtovné 9.000 Kč na šest let a spolu s povinným obdržela pachtovné předem v částce 54.000 Kč. Procesní soud prvního stádu žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.